

Remigijus Ozolinčius

Vienas žymiausių Lietuvos miškininkų, ekologas, habilituotas gamtos mokslų daktaras, profesorius.

Gimė 1956-11-14 Skomantų kaime, Klaipėdos r. Mirė 2013-04-10, palaidotas Kaune, Romainių II kapinėse.

1975 m. aukso medaliu baigė Tauragės 2-ąją (dabar „Šaltinio“) vidurinę mokyklą, 1980 m. Lietuvos žemės ūkio akademijos Miškų ūkio fakultete įgijo aukštąjį miškų ūkio inžinieriaus išsilavinimą. Tais pačiais metais pradėjo dirbti Lietuvos miškų ūkio mokslinio tyrimo institute jaunesniuoju mokslo darbuotoju, nuo 1987 m. – vyresnysis mokslo darbuotojas, 1994–1997 m. – Lietuvos miškų instituto direktoriaus pavaduotojas mokslui, nuo 1997 m. – vyriausiasis mokslo darbuotojas, 1997–2010 m. – direktorius. Nuo 2010 m. – Lietuvos agrarinių ir miškų mokslų centro (LAMMC) direktoriaus pavaduotojas ir LAMMC Miškų instituto direktorius. 1985 m. apgynė gamtos mokslų daktaro disertaciją, 1997 m. – habilituoto gamtos mokslų daktaro disertaciją „Lietuvos spygliuočių – paprastosios pušies (*Pinus sylvestris* L.) ir paprastosios eglės (*Picea abies* (L.) Karsten) – morfologinės struktūros transformacijos bei jas indukuojantys veiksniai“. Pasiūlė originalią medžių tvarumo teoriją. 2000 m. Remigijui Ozolinčiui suteiktas profesorius vardas.

Stažavosi Didžiojoje Britanijoje, JAV, Lenkijoje.

2004 m. išrinktas Lietuvos mokslų akademijos nariu ekspertu, 2011 m. – tikruoju nariu. Nuo 2012 m. buvo Lietuvos mokslų akademijos Žemės ūkio ir miškų mokslų skyriaus Miškininkystės mokslų sekcijos pirmininkas.

R. Ozolinčiaus mokslinių tyrimų tematika – miškininkystė, miškų ekologija, miškų ekosistemų tvarumas, miškų digresija ir monitoringas, medžių ir medynų sandaros pokyčių morfometrinių indikacija. Jo darbų rezultatai reikšmingi sprendžiant medynų formavimosi, miško ekosistemų tvarumo, miškų būklės diagnostikos, klimato kaitos poveikio miškams

problemas. Jis paskelbė per 400 mokslo ir mokslo populiarinimo straipsnių, taip pat yra daugiau nei 30 knygų bei monografijų autorius ar bendraautoris.

Svarbiausi leidiniai: „Spygliuočių medžių nespecifinės morfologinės reakcijos“ (1992), „Diagnostiniai testai miškų monitoringe“, (1994), „Spygliuočiai: morfogenezė ir monitoringas“ (1996), „Lietuvos spygliuočiai: morfologinės struktūros transformacijos bei jas indukuojantys veiksniai“ (1998), „Miško ekosistemų monitoringas Lietuvoje“ (1999), „Lietuvos miškų būklė ir ją sąlygojantys veiksniai“ (1999), „Aplinkos išteklių. Įvadas“ (2001), „Lietuvos ekologinis tvarumas istoriniame kontekste“ (2000), „Aplinkos išteklių: oras, dirvožemis, vanduo“ (2005), „Lietuvos miškai“ (2005), „Atsinaujinantys energijos išteklių“ (2007), „Mažoji dendrologija“ (2008), „Miškuose prie Baltijos“ (2011).

Tarp daugelio jo mokslinės veiklos rezultatų įvertinimų yra parodos „Žmogus ir miškai“ pirmojo laipsnio diplomai (Maskva, 1988), Britų Tarybos premija (1992), LR švietimo ir mokslo ministerijos premijos už mokslo populiarinimo darbus (2004, 2007, 2008), Lietuvos mokslo premija (2004, kartu su L. Kairiūkščiu ir A. Juodvalkiu).

Nuo 2010 m. buvo žurnalo „Baltic Forestry“ vyriausiasis redaktorius. R. Ozolinčius buvo Tarptautinės miško tyrėjų organizacijų sąjungos (IUFRO) Tarptautinės tarybos, Lietuvos miškininkų sąjungos prezidento, Miškų ūkio konsultacinės tarybos prie Aplinkos ministerijos, Žemės ūkio mokslo tarybos, LAMMC Miškų instituto bei LŽŪU Miškų ir ekologijos fakulteto tarybų narys.

Parengė

LMA Žemės ūkio ir miškų mokslų skyriaus
mokslinė sekretorė Elena Narušytė

Naudoti šaltiniai:

LMA Žemės ūkio ir miškų mokslų skyriaus archyvas.
Žemės ūkio enciklopedija. Vilnius, 2003